

πολλάκις ἡ φωνὴ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ λάρυγγος ὡς κτηνώδης βρυχηθμός ἐσχάτης μέθης· ἐκτύπα τὸ πόδι, ἐσπάζε τὸ χεῖρ του ἐπὶ τῆς τραπέζης· τὰ ὄχι του ἐξήρχοντο ἀπειλητικώτατα· δὲν ἀπελογεῖτο, κατηγορεῖ· θὰ ἐνομίζετε ὅτι εἴχετε πρὸ ὑμῶν ἓνα τῶν φοβερῶν ἐκείνων Εἰσαγγελέων τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Μὰς ἤρρεσεν ἐκεῖνο ποῦ εἶπε· Δι' ἓνα ἔμπορον εὐκατάστατον, δι' ἓνα πλούσιον, ἀρκεῖ τὸ ἐνεστώδες, διὰ νὰ καλῆται εὐπόληπτος· παρελθὼν δὲν ἔχει· πῶς ἀπέκτησε τὰ πλούτη, δὲν ἐξετάζεται.

Οἱ δικασταί, οὔτινες εὐγενέστατα καθ' ὅλην τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης προσεφέρθησαν πρὸς τὸν κ. Φραγκόπουλον παρὰ τὴν ἐνοχλοῦσαν ἐνίοτε ὀρυθητικότητά του, μολονότι ὄφειλον τοῦτο πρὸς ἀτυχοῦντα συναδέλφον, μετὰ μικρὰν διάσκεψιν ἐκήρυξαν ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὐδεμία κατ' αὐτοῦ ἀπόδειξις ὑπάρχει.

Ὁμολογῶ ὅτι παρέστην εἰς τὴν δίκην οἷονεὶ διατεθειμένος ἐκ τῶν προτέρων νὰ μὴ συμπαθῆσω πρὸς τοιοῦτον κατηγορούμενον. Χαίρω ὅτι πρὸ τῶν ἐκτιλυθέντων διελύθη ἡ προκατάληψίς μου, καὶ χαίρω πρὸ πάντων διότι ἡ ἀθώωσις του ἐξκαλεῖται ἐν στίγμα ἀπὸ τῆς λευκῆς ἐσθῆτος τῆς Ἑλληνίδος Θεμίδος.

Ὁνουλουλοῦ.

ΟΥΤΕ ΘΕΑΤΡΟΝ;

Ἐάν ἡ σκόνη εἶναι ἀναπόσπαστος τοῦ δημάρχου σας, ἡ ἀστυνομία εἶναι ἀδιαχώριστος τῶν λωποδυτῶν σας, οἱ ὑπουργοὶ σας εἶναι ἀδελφωμένοι μὲ τοὺς πλειοδοτοῦντας

αὐτοὺς, καὶ τὸ θέατρον δὲν δύναται νὰ διαχωρισθῆ ἀπὸ σας, κύριοι Ἀθηναῖοι.

Τὸ θέατρον εἶναι ὁ καθρέπτης ἐντὸς τοῦ ὁποίου καταπρίξεται ὁ μικρὸς σας κόσμος· καὶ ὅταν δὲν βλέπω ἐν αὐτῷ τὰ πάθη σας, τὰς ὁρέξεις σας, τὰ αἰσθήματά σας, τὸν πολυδαίδαλον νοῦν σας, τὰς κακοθείας σας, τὰς ἀρετὰς σας, τὸν οἰκογενειακὸν σας βίον, τὰς χρηματικὰς σας ἀπληστίας, τὴν μιμητικὴν σας ἐπιτηδεϊότητα, συμπεραίνω ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν δύναται νὰ βλαστήσωσιν ἀπὸ τὸν παράδοξον βίον σας· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν σας θεωρῶ ζωόφυτα, συμπεραίνω ὀρθότερον ὅτι ἀποφεύγετε τὸ ἀτόπτρον, συνειδότες τὰς πολλὰς ἀσχημίας σας.

Ἀνέγνωσα τόσας στίλας περὶ θεάτρων σας, ὅσαι θὰ ἤρουν νὰ ὑποβαστάσωσι πλείονα τοῦ ἐνὸς θεάτρου· τόσας δὲ εἶδον κρίσεις περὶ τοῦ Δεκατοῦ, ὥστε ἤμην βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διαμελισθεὶς μεταξὺ τῶν κατηγορῶν καὶ τῶν θαυμαστῶν του, ἤθελε περισυνάξει ὅλους εἰς τὸ θέατρον, ὡσάκις ἐλάμβανε τὰ δύο αὐτοῦ τεμάχια καὶ τὰ ἀνεβίβαζεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.—Πλάνη οἰκτρά! ὅλος ὁ περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ λόγος ἐγένετο, διὰ νὰ μὴ παρέλθῃ κανὲν ζήτημα χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὸν αὐστηρὸν αὐτοῦ ἐλεγχον, καθὼς οὐδὲν ἀντικείμενον χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὸν ἐλεγχον τοῦ δημοτικοῦ φόρου.

Καὶ ἀληθῶς ποῖον ζήτημα, ὦ χαλκέντεροι Ἀθηναῖοι, σας διέφυγε, χωρὶς νὰ τὸ λεπτολογήσητε μετ' ἴσης τέχνης, μεθ' ὅσῃς ὁ κορυθαλὸς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἐλεπτολόγησε τὴν δεκάραν;

Εἶδον καὶ ἐγὼ τὸν Δεκατοῦ προχθὲς, παριστάνοντα τὸν Σεῖλῶ τοῦ Σκωπτήρου, καὶ ἠξέυρετε ποῖαν παράδοξον ἰδέαν συνέλαβα ἐκ τῆς παραστάσεως ἐκείνης; Νὰ ἀποκόψω ἀπὸ τοῦ σώματός σας, ὡς ὁ Ἰουδαῖος τοκογλύφος μίαν λίτραν κρέατος, διὰ νὰ προσκαλέσω τὴν προσοχὴν σας, εἰς

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 375)

Ὁ Μούχρας δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἐμελλεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ ἐνθυμῆται τὸν τόνον, μεθ' οὗ ἀπληγγέλησαν αἱ δύο αὐτὰι ἀπλαὶ λέξεις· «Ἀναβῆτε κυρία!»

Ἡ γυνὴ ἐπάτησε τὸν μικρὸν τῆς πόδα ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ ἀνῆλθεν ἐλαφρῶς εἰς τὸ κατὰστρομα.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα φῶτα καὶ τράπεζα παρέκειτο. Ὁ Μούχρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ὁ Σανούτος κατῆλθε ταχέως εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ναυτῶν καὶ ἐπιθεώρησεν αὐτοὺς κρατῶν φῶς. Ἠκροάσθη τὴν ἀναπνοὴν των, ἔψαυσε τὴν καρδίαν των, ἔσεισε τοὺς ὤμους των ἰσχυρῶς. Οἱ ἀθῶοι οὗτοι ἄνθρωποι ἐκοιμῶντο πυκνὸν καὶ βαρῦσκιον ὕπνον. Ἡ δραστηριὰ κόνις, ἣν εἶχε δώσει τὴν

προτεραιάν εἰς τὸν Μαῦρον ὁ Σανούτος, εἶχεν ἀποκαρῶσει αὐτοὺς ἐντελῶς.

Ὁ Σανούτος, καταλιπὼν αὐτοὺς ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πρῦμαῖον θάλαμον.

Ὁ Μούχρας καὶ ἡ σύζυγός του εἶχον καθίσει ἐπὶ ἐδωλίων περὶ τὴν τράπεζαν.

— Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σας περιποιηθῶ, ὅσον ὀφείλω καὶ ὅσον ἐπιθυμῶ, ἀρχηγέ μου, εἶπεν ὁ Σανούτος. Ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν μὲ ἐδέχθητε ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀγαθῆς συγκυρίας τῆς κατὰ τῶν πειρατῶν ἐφόδου σας ἐσώθην ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας. Σὰς εἶπον τότε ὅτι μὲ ἐφιλοξενεῖτε ἐπὶ πλοίου, ὅπερ ἦτο ποτὲ ἰδικόν μου. Καὶ σεῖς τῶρα δικαιούσθε νὰ μοι εἴπητε, ἀρχηγέ, ὅτι σας φιλοξενῶ ἐπὶ πλοίου, ὅπερ καὶ νῦν εἰσέτι εἶναι ἰδικόν σας.

— Σὰς εὐγνωμονῶ, ξένη μου, εἶπεν ὁ Μούχρας.

Ὁ Μαῦρος κατέβη καὶ παρέθηκεν ὄψα τινά.

— Φέρε τὸν καλὸν οἶνον, Μιρχάν, εἶπεν ὁ Σανούτος. Ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος οὗτος μὲ τιμῶσι διττῶς τὴν ἐσπέραν ταύτην καὶ ὡς εὐεργέται καὶ ὡς φίλοι.

Ὁ Μαῦρος ἀνέβη καὶ κατέβη ἔτι δις ἢ τρίς φέρον ποτὰ καὶ ἐδέσματα.

Ὁ Μούχρας ἔφαγε μετ' ὀρέξεως ἐκ τῶν ὄψων.

Ἡ Αὐγούστα μόλις ἤγγισεν εἰς αὐτά.

— Πίετε ἐκ τοῦ οἴνου τούτου, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Βενετός, κερνῶν οἶνον εἰς τὰ ποτήρια. Τίς εἰξέυρει ἂν θὰ ἐνταμωθῶ-

τὸ θεατρὸν μας! Εἰσθε μοναδικοὶ εἰς ὅλα σας καὶ εἰς τὴν ἔθνικὴν σκηνὴν δὲν ἠδύνασθε νὰ κάμητε ἐξαιρέσιν. Δὲν ὑπάρχει δὲ οὔτε μία ζωικὴ σας κίνησις, ἥτις νὰ μὴν φέρῃ τὸν τύπον τῆς ἀδιαφορίας.

Ὁ Λεκατσῆς, ὁ σιδηροῦς αὐτὸς ἄνθρωπος ὅστις εἰς τὴν παραλυτικὴν σας ἀναλγησίαν ἀντέταξε θέλησιν καὶ δραστηριότητα ὑπεράνθρωπον, θὰ ἐπροκάλει εἰς πᾶσαν ἄλλην πολιτισμένῃ γωνίαν τῆς γῆς φανατισμὸν, θὰ προηγγέλλετο ἡ ἀφίξις του, ὅλαι δὲ αἱ θέσεις ἐν τῷ θεάτρῳ θὰ προσελάμβανον τὴν ἐμφάνισίν του κατειλημμένοι! Μὴ λησμονεῖτε ὅμως ὅτι εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τὰ θεάτρα θεωροῦνται ὡς τὰ ὑψηλότερα διδασκαλεῖα καὶ μόνον ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Λομβάρδος ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ εἰς τὰ σχολεῖα τὰ γράμματα, καὶ εἰς τὴν βουλὴν τὰ θεατρικά.

Ἄλλὰ σεῖς δὲν δίδετε ἓνα παρᾶν δι' ὅλα αὐτὰ· σεῖς προτιμᾶτε νὰ διέλθετε μίαν ἐσπερίδα μὲ τὸν Δεκάστρον παρὰ μὲ τὸν Σεκσπῆρον, σεῖς προκρίνετε νὰ ἀναπαύετε τὰ βλέμματά σας εἰς τοὺς παχεῖς μηροὺς τῆς Ζουφροᾶ, καθὼς οἱ χοῖροι εἰς τὰ ἀπαλὰ στρώματά των, παρὰ εἰς τὰ ὄρεωδη τοῦ Δεκατοῦ μέλη, σεῖς ἀκόμη προτιμᾶτε μίαν βουλευτικὴν συνεδρίασιν, παρὰ μίαν θεατρικὴν ἐσπερίδα.

Καὶ φυγαδεύετε πᾶσαν τέχνην ἀπὸ ἐδῶ καὶ πᾶσαν ἀληθῆ ἐπιστήμην! καὶ φυγαδεύετε τὴν ζωγραφικὴν, ἥτις εὐρίσκει φιλοξενίαν εἰς τὰς ψυχὰς καρδίας τῶν ὑπερβορείων λαῶν, καὶ φυγαδεύετε τὴν γλυπτικὴν ἥτις ἐγεννήθη εἰς τὴν κλασικὴν ταύτην χώραν, καὶ φυγαδεύετε τὴν ποίησιν ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἄντρα αὐτῆς τὰ μυθικά καὶ τοὺς γραφικοὺς λόφους, καὶ δὲν κρατεῖτε τουλάχιστον τὸ θεᾶτρον, πολλῶν χρησιμώτερα καὶ ἠθικώτερα, καὶ τῶν δημοτικῶν σας συμβουλίων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν σας ὀργάνων.

Ἄλλὰ δὲν σᾶς ἀρέσει ὁ Λεκατσῆς· αὐτὸς εἶναι ἄγγλος, εἶναι ρινόφωνος καὶ δὲν ἀπαγγέλλει τραγικά τότε φέρετε

τὸν Ταβουλάρην ὅστις εἶναι τραγικός· φέρετε τὸν Ἀλεξιάδην τραγικώτερον ἀκόμη. Ἄλλὰ δὲν σᾶς ἀρέσει ὁ Σεκσπῆρος, ὁ Δουμάς, ὁ Ζαρδουῦ τότε φέρετε τὸν Σισίνην, τὸν Δεκάστρον, τὸν Πυρομάλλην· δὲν νοεῖτε τοὺς πρώτους καὶ δὲν σᾶς ἀδικῶ νοεῖτε τοὺς δευτέρους οἵτινες ἐμολογουμένως εἶναι εὐληπτότεροι· μὴ ἀρῆσθε ὅμως τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν, τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὸ ἑλληνικὸν θεᾶτρον, διότι τότε ἀρνεῖσθε σᾶς τοὺς ἰδίους, διότι ἀρνεῖσθε τὴν ἱστορίαν σας, τὰς παραδόσεις σας, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμά σας, καὶ διότι δὲν ὑπάρχει λαὸς ὅστις ἀπὸ συνεκροτήθη εἰς κράτος, δὲν ἔκτισε καὶ τὸ θεατρὸν του συγχρόνως μὲ τὰ σχολεῖα καὶ τὰς ἐκκλησίας του!

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀπαριθμῆσω τὰ ἔθνικὰ θεάτρα ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ταῦτα μεταξὺ τῶν ἄλλων θεάτρων κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν; ἀπανταχοῦ βεβαίως ὑπάρχει καὶ μελόδραμα, καὶ βωδεδίλιον, καὶ ἵπποδρόμια, καὶ φαντασμαγορικά καὶ παντὸς εἶδους θεάτρα, ἀλλ' οὐδαμοῦ τὸ ἔθνικόν θεᾶτρον παρηγωνίσθη ὅσον ἐν Ἑλλάδι, διότι οὐδαμοῦ ἄλλοτε ἐπεκράτησεν ὁ ψιττακισμὸς πάσης μωρίας, ὅσον ἐν τῇ κλασικῇ ταύτῃ χώρᾳ καὶ οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἡ παγωμένη ἀδιαφορία βαθύτατα εἰσχωρήσασα εἰς τὰ σπλάχνα μας, ἀπομαραίνει πᾶσαν ἔθνικὴν ἰδέαν, καθὼς ἡ φυλλοξήτρα, ὅποταν εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς ρίζας δροσερᾶς ἀμπέλου, ἀπομαραίνει τὰ φύλλα τῆς.

Κόκ.

ΑΝΩ-ΚΑΤΩ

Ἡ παρελθούσα Κυριακὴ δὲν πρέπει νὰ χαθῇ, ὡς τόσαι ἄλλαι ἀδελφαὶ τῆς, εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ παρελθόντος, χω-

μὲν πάλιν; Εἶναι πεπρωμένον οἱ δύο ἐξ ἡμῶν νὰ χωρισθῶσι τὴν νύκτα ταύτην ἀπὸ τοῦ ενός.

Ὁ Μούχρας πολὺ ἀπέιχε τοῦ νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν τρομερὰν καὶ διαφορομένην ὡς δίκωπον μάχαιραν δι' αὐτὸν ἔννοιαν τῶν λέξεων τούτων. "Ἐπιον οἶνον καὶ τῷ ἐφάνη ἐξαίρετος.

— Πίστε εἰς τὸ κατευοδίον μας, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Βενετός, κερνῶν ἐκ νέου· τίς εἰξεύρει πόσον μακρὰν θὰ ὑπάγωμεν.

— Πίνω εἰς τὸ κατευοδίον σας, ξένε μου, ἐκραζεν ὁ Μούχρας· ἐννοεῖ δὲ βεβαίως διὰ τοῦ πληθυντικοῦ τὸν Σανούτον καὶ τοὺς ναύτας του.

Ὁ οἶνος ἦτο τῷ ὄντι γενναῖος. Ὁ Μούχρας μετὰ πάντε ἡ ἐξ ποτήρια ἀνωπόπτως, ὅπως ἔπινεν, ἠδύνατο νὰ ζαλισθῇ. Ἄλλ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς γυναικός, ἥτις μόλις ἔβρεχε τὰ χεῖλη· καὶ ὁ Σανούτος ἐστράφη πρὸ αὐτῆν παραπονούμενος. Αὕτη ἐκ τῆς ἐπιδεικτικῆς προθυμίας τοῦ Σανούτου, πρὸς ὃν ἠσθάνετο φόβον, καὶ ἐκ τῆς ἐλευθέρως εὐθυμίας τοῦ συζύγου τῆς, εἶχε διατεθῆ δυσαρέστως πως. ἠσθάνετο ἀόριστον τινα ἀπειλὴν βομβοῦσαν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς. Ἐπεθύμει νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς νὰ ἀποβιθασθῶσιν ἥδη εἰς τὴν γῆν ἀποχαιρετίζοντας τὸν Βενετόν, καὶ δὲν ἐτόλμα. Εἶχεν οὕτως εἰπεῖν σκιερὸν τι καὶ λυκαυγὲς προαισθημα ἐν τῇ καρδίᾳ· ἠσθάνετο τι ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ὡς διάφραγμα ἀποδιώκον τὸ φῶς καὶ ταμιεῦον τὸ σκότος καὶ τὸν φόβον ἐντὸς τῆς ψυχῆς τῆς. Δις ἡ τρίς ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὴν «Φηλικίτη, Φηλικίτη!» ἀλλὰ τόσον σιγανῶς, ὥστε οὔτε λέξεις ἤρ-

θρόνησαν οὔτε ὁ ἦχος ἠκούσθη· ἀλλ' ἐτάφη ἐν τῷ σῆθει τῆς, ὡς ἐν βαράθρῳ. Δις εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς διὰ τῆς χειρὸς καὶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος τῆς, ὡς καὶ διὰ τοῦ νεύματος, ὅτι ἐπεθύμει νὰ μὴν τὸν βλέπῃ πίνοντα οἶνον. Ἄλλ' οὗτος δὲν ὑπήκουσεν εἰς αὐτήν. Ἄλλὰ τὸ καθ' αὐτήν, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ πῖν καὶ δὲν ἔπιε.

— Δὲν πίνετε, κυρία, εἶπεν ὁ Σανούτος· ἀλλ' ἔχετε δίκαιον, αὐτὸς ὁ οἶνος δυνατὸν νὰ σᾶς εἶναι ὀλίγον τραχὺς.

— Ἐπια, ὅσον ἠδυνάμην, κύριε, εἶπεν ἡ Αὐγούστα δυσχεραίνουσα.

— Αὐτὸς ὁ ἀναίσθητος, ὁ Μιρχάν, δὲν φέρει οἶνον τῆς Κύπρου. Εἶναι ὁ μόνος οἶνος, ὅστις δύναται νὰ σᾶς ἀρμόζῃ.

Καὶ ὁ Βενετός ἐκρότησε τὰς χεῖρας.

Ὁ Μαῦρος ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Διατί δὲν φέρεις οἶνον τῆς Κύπρου, ὠραῖε Μαῦρε; εἶπεν ὁ Σανούτος προσποιούμενος ὀργήν.

— Ἄλλὰ δὲν ἔχω οἶνον τῆς Κύπρου, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Μαῦρος ἐκπληκτος.

— Δὲν ἔχεις οἶνον τῆς Κύπρου, κύκνε μου! Ἄλλὰ δὲν σοὶ ἔδωκα ἐγὼ τοιοῦτον χθές;

— Ὁ κύριος ἀπατάται, ἐψιθύρισεν ὁ Μαῦρος· δὲν μοι ἔδωκεν οἶνον τῆς Κύπρου.

— Εἰς ποῖον λοιπὸν τὸν ἔδωκα;

— Δὲν εἰξεύρω.

ρίς και τοῦ λιτοτέρου μνημοσύνου, ὅπου νὰ ἀντηχήσῃ κατὰ τι τὴν γαλανὴν τῆς γλυκύτητά. Πόσον ἐσπευσεν εἰς στιχομυθίαν τοῦ Μὴ Χάνεσαι πρὸ ἑνὸς και ἡμίσεως περίπου μῆνός, νὰ τελέσῃ ἐπισήμως τὰ ἐγκαίνια τοῦ χειμῶνος, ἀτυχῶς μόνον ἐν τοῖς στίχοις του, ἀφοῦ ὡς εἶρων μορφασμὸς πρὸς τὴν μύωπα Μουσαν του, ἐπηκολούθησε τὸν χεῖμῶνά του, ὡς ἤλεκτροφαεῖς κόκκοι κομβολογίου, σειρά ὡραίων ἡμερῶν, τῶν ὁποίων βασίλισσα ἦτο ἡ Κυριακὴ ἐκείνη, ἡ ἀγάπη μου.

*
* *

Μία δοξολογία ἐν τῇ Ρωσικῇ ἐκκλησίᾳ διὰ τὰ γενέθλια τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Ρωσίας συνέδρασε πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς τὴν ἐπιστημότητα, ὡς ὁ κ. Τρικούπης πρὸς τὴν ξανθὴν κόμην τοῦ Ράλλη τὸ ὑπουργικὸν χαρτοφυλάκιον, ἢ ὡς ἐν παράστημον συνδέει μετὰ θάνατον πρὸς τὸ ἐνδόμυχον πάθος τῶν παρακολουθούτων οἰκείων και τὰ λαρυγγίσματα τῶν ψαλτῶν, τὴν στρατιωτικὴν παράταξιν και τὰ ἐμβατήρια τοῦ Σάϊλερ.

Σημειωτέον ὅτι ἀν τελῶνται ἀκόμη δοξολογίαι διὰ γενήσεις βασιλέων, ἀντιρρέπουσι πρὸς ταύτας αἱ δοξολογίαι αἱ γινόμεναι διὰ τὰς διασώσεις τῆς ζωῆς των ἀπὸ τῶν φονικῶν ἀποπειρῶν.

Ἡ πιπεριαὶς τῆς ἀνακτορικῆς δενδροστοιχίας τὴν πρωτῶν τῆς Κυριακῆς ἐνομιζέτε ὅτι ἡγωνίζοντο με τοὺς ποδῆρεις αὐτῶν κλώνας νὰ θωπεύσωσιν τὰς πεταχτὰς περιπατητρίας, αἵτινες ἐκεῖ συνωθούμεναι, μετεῖχον ἐναλλάξ τοῦ θάλλους τοῦ ἡλίου και τῆς σκιάς τῶν δένδρων, ὅπως θελκτικὴ μορφή ἐγκαταλείπει πρὸς στιγμὴν τὸ μειδιάμα τῆς, ὑπέικουσα εἰς χαριέσσάν τινα συνοφρῶσιν, και πάλιν τὸ ἀναλαμβάνει, και καθεξῆς.

*
* *

Ὁ Σανοῦτος ὑπεκρίθη ὅτι ἀνεζήτει ἐν τῇ μνήμῃ ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Ἐχεις δίκαιον, λευκοῖεραξ, εἶπε. Τὸν οἶνον τῆς Κύπρου τὸν ἔθεσα ἐγὼ αὐτὸς κατὰ μέρος. Ἐφοβήθη μὴ μοι τὸν πίης, πανοῦργε.

Και ἐγερεθῆς διέταξε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Μαῦρον νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ὡς ἵνα ἐπιτηρῇ τοῦ Μούχραν και τὴν σύζυγόν του.

Διαρκούσης τῆς ἀπουσίας του, ὁ ἐπόμενος διάλογος ἐγένετο μεταξὺ τῶν δύο συζύγων ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ὁ μαῦρος με τὰς κόρας μὲν τῶν ὀφθαλμῶν ἐβλεπεν ἀλλαχόσε, με τοὺς κανθοὺς δὲ κατεσκόπευε τοὺς δύο συνδιαλεγόμενους.

— Μὴ πίνης, δὲν θέλω νὰ πίνης, εἶπεν ἡ Αὐγούστα.

— Διατί;

— Φοβοῦμαι.

— Τί φοβεῖσαι;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀλλὰ φοβοῦμαι.

— Ἐλα, μὴ εἶσαι παράξενη. Εἰξεύρεις ὅτι φέρεσαι πάντοτε προσβλητικῶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Διατί τότε δὲν μοι ἔλεγες νὰ μείνωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας; Ἦτο προτιμότερον, παρά νὰ φέρησαι οὕτω. Βλέπεις, ὅτι ἐπίτηδες διὰ σὲ ἐπρομηθεύθη οἶνον τῆς Κύπρου. Ὁὰ τὸν περιφρονήσης ἀν δὲν πίης ἡμισυ ποτήριον.

— Φοβοῦμαι νὰ πῶ.

— Φόβος παράλογος.

Ὁ Σανοῦτος ἐπανῆλθε κομίζων φιάλην τινά. Ἐκέρασεν εἰς

Ἡ μουσικὴ διέχυνε πρὸ τῶν ἀνακτόρων τὰς μελωδίας τῆς. Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἦλθον διὰ ν' ἀκούσωσιν, συνωθοῦνται εὐλαβῶς εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν πρὸ τῶν βασιλικῶν κιγκλιδίων, ὅπου παιανίζει, ὅσοι δὲ ἦλθον νὰ ἐντροφήσωσι και εἰς τῶν ὀφθαλμῶν τὴν μουσικὴν, ἐκεῖνοι περιπατοῦσιν ἀπωτέρω ὑπὸ τὰ δένδρα μαζῇ με τὰ μάτρωται. Ἀλλὰ δὲν σὰς φαίνεται παρά πολὺ δημοκρατικὸν μουσικὴ προσωρισμένη διὰ βασιλικά αὐτὰ νὰ βεβηλοῦται ἀκουομένη και ὑπὸ ἄλλων; Διατί τάχα δὲν λαμβάνεται πρόνοια νὰ ἀπομακρύνωνται πάντες ἐκεῖθεν τὴν ὥραν ἐκείνην, ἢ νὰ ἐμψρᾶσσωσι τὰ ὄτα των οἱ διαβάται ἐπὶ αὐταῖρα ποιηῆ; Πολλὰκι εἶδα αὐλικὸν χρυσοκόσμητον, πλημμυροῦντα ὑπὸ μεγαλειότητος, νὰ ἴσταται πρὸ τῆς θύρας τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδας, φέρων ἐδῶ και ἐκεῖ ἐταστικά και ἀνήσυχα βλέμματα, ὡς στρατηγεῦ ἐν μάχῃ ἐπιτηροῦντος τοῦ σώματος τὴν παράταξιν και διατί ὅλη αὐτὴ ἡ ὑψηλὴ φροντίς; Διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ φρικῶδες ἐγκλημα, τὸ ἐξῆς: μήπως μεταξὺ τοῦ πρὸ τοῦ περιβόλου ἵσταμένου πλήθους ὑπῆρχε τις τόσον ἱερόσυλος, ὥστε νὰ φέρῃ χεῖρα ὠπλισμένην... με ἀναμμένον σιγάρον.

Δὲν μένει παρά ἡμισυ βῆμα διὰ νὰ προσχωρήσωσι και εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐκδηλωθεῖσαν εὐχὴν μου, χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν ἡγεμόνων.

*
* *

Ἄλλ' ἐνῶ ἡμεῖς ἐδῶ εἶχομεν τόσην μακαριότητα καλοκαιρίας, ἐν Μεσολογίῳ ἀλλεπάλληλος ἐπιδρομὴ κεραυνῶν, ὡσεὶ ληστρικῆς συμμορίας, κατετάραξε τὰ φιλησυχὰ νεράκια τῆς Τουρλίδος και τοὺς φιλησυχώτεροισ κατοίκους τῆς. Οἱ κεραυνοὶ ἐξισοῦμενοι κατὰ ἀριθμὸν με τὰ ὑπουργεῖα τῆς Ἑλλάδος, κατέπεσον ἐντὸς τῆς πόλεως, ἀλλοικατέκασαν καλύβας, ἄλλοι ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ἐσπευσαν προῶρως

τρία ποτήρια, τὸ τοῦ Μούχρα, τὸ τῆς γυναικὸς και τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ.

— Ἀπαιτῶ, κυρία, νὰ πίνητε τὸ ποτήριον τοῦτο εἰς τὸ κατευοδῖόν μου. Διότι ἕως τώρα δὲν κατεδέχθητε νὰ βρέξητε τὰ χεῖλη σας.

Και συνέκρουσαν τὰ ποτήρια...

Ὁ Βενετὸς προσεποιήθη ὅτι ἐπιεν, ἡ γυνὴ ἐπιεν ὀλίγον τι ἐκβιασθεῖσα και ὁ Μούχρας ἀπλήστως...

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, τράπεζα, ποτήρια, φιάλαι, φῶτα και ἄνθρωποι, τὰ πάντα περιστρέφοντο εἰς στροβίλον περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μούχρα.

— Τί ἔχω φίλη μου; εἶπεν οὗτος· μοι φαίνεται ὅτι ζαλίζομαι.

Ἡ γυνὴ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν και ἠσθάνετο ὅτι ἐνύσταζε και ἐκρατεῖτο...

— Ἰωάννη, Ἰωάννη! σῶσέ με. Πάσχω. Ἐχάθην. Ἄ, Φηλικίτη, Φηλικίτη!

Ἐκυψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης και μετὰ μίαν στιγμὴν ἀνύψωσε πάλιν τὴν κεφαλὴν παλαιούσα διὰ τῶν χειρῶν.

— Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου!

Και ἀνεζήτει διὰ τῶν χειρῶν τὸν σύζυγόν τῆς.

— Νυστάζω, ἐψιθύρισε, ὁ Μούχρας.

Και ἐδυθίσθη εἰς λήθαργον.

— Ὁὰ σὰς στείλω νὰ κοιμηθῆτε ἡσυχος εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Σανοῦτος με ἀλλόκοτον μειδιάμα.

νά καταναλώσωσι τὰ συνηγμένα καυσόξυλα, ἄλλοι ἐπέπεσαν κατὰ καθρεπτῶν, καὶ μία μητέρα ἤκουε τὸ τέκνον τῆς ἐπικαλούμενον βοήθειαν καὶ προσκαλοῦν νὰ φέρωσι φῶς, διότι ἔμεινε ἔστ' σκοτεινὰ, ἂν καὶ ἡ λυχνία ἔκαιεν ἄσβεστος εἰς τὰ πλευρά του· ἡ λάμψις τοῦ πλησίον τοῦ πεσόντος κεραυνοῦ ἐξουδέτερον τὸ φῶς τῆς. καὶ ἡ μητέρα κατάπληκτος σπεύσασα, ἀντὶ τῆς ἀνοίξεως, ἐκλείδωσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐξ οὗ προσεκάλει ὁ υἱός. Εὐτυχῶς εἰς λεηλασίας μόνον περιωρίσθησαν, σεβασθέντες τὴν ζωὴν τῶν κατοίκων.

Ἄλλ' ἀπόρῳ πῶς δὲν ἐγνώσθησαν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως αἱ θεομηνίαι αὗται, ὅπως μεταχειρισθῶσιν ὡς ἐν ὄπλον περιπλέον οἱ ῥήτορες αὐτῆς κατὰ τοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος τῆς κυβερνήσεως τὴν πανηγυρικὴν αὐτὴν ἔκφρασιν τῆς ὀργῆς τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῆς ἰδιαίτερας πατριδος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Ἐπιφάνεια

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ κατηγορία τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Ζυγομαλά ἐν τῇ Βουλῇ ἦτο ῥητὴ, ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπαισίας μνήμης νομισματικοῦ διατάγματος διενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἰς φίλους κοιματάρχας 120,000 δεκάροι.

Τὴν δὲ ἐκ μέρους τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίου κ. Βλαχάνη ἀπάντησιν ἐν τῷ *Αἴωνι* εὐρίσκομεν πολὺ ἀνεπαρκῆ. Ὁ κ. Βλαχάνης μᾶς κάμνει τὸν μισεκακόμοιρον προσποιεῖται ὅτι δὲν καταλαμβάνει τίποτε φαίνεται δεχόμενος εὐαρέστως τὴν ἐν τῷ ὀνόματί του τροπὴν τοῦ χι εἰς κάπα· παρουσιάζει ὅτι τοῦ ἦσαν βάρος διακόσια χιλιάδες δεκάροι τὴν

παραμονὴν τῆς νομισματικῆς μεταβολῆς· καὶ ὅτι τὰ διδὲ ὁποιοῦ λάχαινε.

Ἡ ὀλη αὐτὴ ἡ προσποιητὴ βλακεία, ὡς νὰ ἐπαίξεν ὁ κ. Βλαχάνης τὸν Λανσελῶτον τοῦ Νικηφόρου, εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένη· ἐν μόνον ὅμως ἐλησμόνησε· νὰ μὴ προσθέσῃ εἰς τὸ ὄνομά του τὸν τίτλον: *Κεντρικὸς ταμίας*, περιλαμβάνοντα τὸ πνεῦμα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἀπεφασίσθη ὅπως ἀπόστρατοι ἀξιωματικοὶ σταλῶσιν εἰς Εὐρώπην, ἵνα σπουδάσωσι πρακτικῶς τὸ νέον σύστημα τῶν φυλακῶν, ὅπερ μέλλει νὰ εἰσαγάγῃ ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Στέβενς, ἐπανερχόμενος δὲ θέλουσι διορισθῆ αὐτοὶ ἐπιστάται τῶν νέων φυλακῶν. Προσοχὴ μόνον νὰ μὴ στείλουν ἀπέξηραμμένους συνταγματάρχας καὶ ἀποξηράνουν τοὺς δυστυχεῖς φυλακισμένους.

Ἡ ἀγαπητὸς συνάδελφος Ἄννινος τοῦ Ἀσμοδαίου ἔχασε τὴν καλὴν του μητέρα. Τὸν συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως.

Μετὰ τὰς φωνάς, τὰς κραυγὰς, τὰ κλαυθμηρίσματα, τοὺς θανάτους, τὸ μόλυσμα, τὰς ἐκθέσεις ἰατρῶν, τὴν παρατήρησιν τοῦ νομάρχου κ. Δημητριάδου πρὸς τοὺς ἰατροὺς: «Καὶ τί πειράζει ἂν θάπτωνται οἱ εὐλογιῶντες ἀπὸν ἀπάνω» καὶ τὴν εἰρωνικὴν ἀπάντησιν τῶν ἰατρῶν: «Αὐτὸ πρὸς τὸ γνωρίζομεν ἡμεῖς», μετὰ τὰ τρεξίματα τοῦ Κοσονάκου καὶ τὴν μόλυνσιν τῆς ῥομαντικωτέρας ἐξοχῆς τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὸ ὅποιον ἀλλοῦ θὰ κρεμοῦσαν ἀπὸ τὴν γλώσσαν τοὺς προτείναντας τὴν ἐν Γουδῇ ἴδρυσιν Νοσοκομείου, ὕστερον λοιπὸν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ **Κάνθαρος μένει Κάνθαρος καὶ τὸ Γουδῆ Γουδῆ.**

Ἡ Αὐγούστα κατέβαλε τελευταῖον ἀγῶνα, ἀνέστη ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς, ἔκαμε δύο ἢ τρία βήματα καὶ ἔπεσε ἀσπαιρούσα ἐπὶ τινος ἔδρας. Ὁ Σανούτος τὴν ὑποστήριξεν.

— Ὡ προδόται, προδόται, εἶπε φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχουσα κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Σῶσέ με, Θεέ μου, σῶσέ με.

Καὶ συνέστειλε τὸ σῶμα σπειροειδῶς, σταυρώσασα σφιγκτικῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ὡς ἵνα ὀχυρωθῇ κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς.

Ὁ Μάρκος Σανούτος καθ' ὅλην ταύτην τὴν σκηνὴν ἴστατο ἀκίνητος, ἄφωνος, ἀτενής, βλέπων τὰ ἀποτελέσματα τοῦ νερκωτικοῦ του. Εἶχε διατάξει τὸν Μαῦρον νὰ ἀνεβῆ φρουρὰς ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου.

Ἄλλὰ παραδόξως ἅμα εἶδε τὴν γυναῖκα ταύτην κλίνουσαν ὡς ἄθῳον σφάγιον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἅμα εἶδε τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν τοσοῦτον εὐθὺν καὶ γενναῖον, παραθοδέντα ἄνευ ὑποψίας εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ ἡ ἀντίδρασις ἤρχισε νὰ ὑποβοᾷ ἐν τῇ σκοτεινῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ἡσθάνετο ὅτι μετενοεῖ διὰ τὴν πράξιν του.

Ἦτο μόνος καὶ ἴστατο ἀναποφάσιτος ἐν μέσῳ δύο ὄγκων ἀδρανῶν, σχεδὸν πτωμάτων.

Ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν μὲ τὴν χεῖρα.

— Τί ἔχω; ἔλεγε· τί πάσχω; τί ἔπαθε Σανούτε; μήπως μετανοεῖς; ποῦ εἶναι ἡ σταθερὰ ἀπόφαισις; τί ἐγένεεν ἡ φλογερὰ ἐπιθυμία; Μήπως εἶσαι γυνή, καὶ διστάζεις; καὶ

τώρα τί νὰ πράξω; Νὰ ἀποβιάσω τοὺς δύο τούτους ἀνθρώπους εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ ἀποπλεύσω μετὰ τοῦ αἵσχους μου καὶ τῆς μὴ ἱκανοποιηθείσης φιλοδοξίας μου; Ἄλλὰ τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος; Ὅτι τοὺς ἐμέθυσα διὰ νὰ τοὺς ληστεύσω, διὰ νὰ τοὺς ἀρπάσω τὸ πλοῖον τοῦτο καὶ τὰ χρήματά των ἴσως. Νὰ τοὺς ἀφήσω ἐνταῦθα νὰ κοιμηθῶσιν εἰρηνικῶς μέχρι τῆς πρωίας καὶ νὰ μὴ ἀποπλεύσω, ἀλλὰ νὰ μείνω φρουρὸς τοῦ ὑπνου τῶν ἀγρυπνῶν; Ἄλλὰ τί θὰ πιστεύσωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι; ὅτι ἠθέλησα νὰ τοὺς δηλητηριάσω καὶ ἀπέτυχον. Νὰ κρατήσω καὶ τοὺς δύο ἐντὸς τοῦ πλοίου καὶ νὰ ἀποπλεύσω; Ἄλλ' αὖριον πρέπει νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν Μούρχαν, νὰ τὸν φονεύσω καὶ τὸν ῥίψω εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς τὰ ὅμοια τῆς συζύγου του, ἐντὸς τοῦ πλοίου του καὶ ἐντὸς τοῦ πλοίου μου. Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἐκβιασμός, ἀνοσιότης, τερατωδία; Ἡ ποτέ, ποτέ! Νὰ ἀποβιάσω τὸν ἄνδρα καὶ νὰ ἀναχωρήσω μετὰ τῆς γυναίκης, ὅπως εἶχον σκοπὸν καὶ ἀπόφαισιν; Ἄλλ' ἡ καρδία μου ραγίζεται, ὅταν βλέπω τὸν ἄθῳον τοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις μ' ἐυεργέτησεν. Ὡ, δυναταὶ τις εὐκόλως νὰ μελετᾷ ἀνόσια σχέδια, ἀλλὰ πῶς τὰ ἐκτελεῖ! Δὲν ἐπίστευον ποτὲ ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἔχω τύψεις συνηθότος. Μήπως παρεφρόνησα; μήπως δὲν εἶμαι πλέον ἄνθρωπος; μήπως μετεμορφώθην εἰς θηρίον; Ὁχι, ὄχι! Δὲν εἶναι δυνατόν. Θὰ τοὺς ἀποβιάσω εἰς τὴν ξηρὰν. Θὰ τοὺς συνοδεύσω μέχρι τῆς οἰκίας των. Καὶ ἂς εἴπωσιν, ὅτι θέλουσιν. Ἀρκεῖ νὰ μὴ πράξω τὸ κακόν. Ἄλλὰ τί θὰ εἶπῃ ὁ Μαῦρος! Εἰς μά-

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Μετά την καταγγελίαν του κ. Ζυγομαλά ότι η κυβέρνησις ἐχαρίσθη και διένειμε ποσότητα δεκαρῶν εἰς φίλους κομματάρχας τῆς, ἡ κυβέρνησις δὲν θὰ ὀνομάζεται δεκαθεῖσα, ἀλλὰ δεκαρισθεῖσα.

Πῶς γίνεται ὁ εὐφυῆς ἠλίθιος :

Φλογαῦτης. Ἐκ δὲ τῶν ἐπισημοτέρων οἰκονομολόγων, ὁ Κλεμάν...

Καλλιγᾶς. Κλεμανσῶ ἴσως.

Φλογαῦτης. Ἀμβρόσιος Κλεμάν, ὅστις κατεχώρισε κλπ.

Πῶς γίνεται ὁ εὐφυῆς προπέτης, βλάξ και ἀμαθῆς συνάμα, διότι ὁ Κλεμάν εἶναι γνωστός και εἰς τοὺς φιλοδιψήσαντας μόνον τὸ Journal des Economistes.

Μᾶς διαβιβάζουν ἓνα νόστιμο ἐκ Παρισίων.

Πρὸ ὀλίγον ἐβδομάδων εὐρίσκετο ταυτοχρόνως ἐκαὶ ὁ βουλευτῆς Ζηνόπουλος και ὁ Ἐμπορορράπτῆς Λαμπίνης. Ἀμφότεροι ἐπεσκέφθησαν τὸν κ. Γαμβέταν. Ὁ κ. Ζηνόπουλος εἶχεν ἀρχαίας σχέσεις, ὅτε εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς Παρισίους διὰ νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τῆς γραφίδος του πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος. Ὁ κ. Λαμπίνης εἶχεν ἀρχαιότερας, ὅτε μετέβη εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσιν διὰ νὰ φέρῃ πανταλόνια Γαμβέττα.

Ἀμφότεροι ἔλαβον συνέντευξιν μετὰ τοῦ μεγάλου Γάλλου.

Τὴν ἐπαύριον εἶχε μεταβῆ ἄλλος Ἕλλην παρὰ τῷ Γαμβέττῃ και τὸν ἠρώτησε ἀνεῖδε τὸν κ. Ζηνόπουλον.

Ὁ Γαμβέττας ἀντηρώτησε.

Μὲ εἶδον δύο Ἕλληνας, ἀλλὰ δὲν ξέρω ποῖος ἦτο ὁ

Ζηνόπουλος, ἐκεῖνος ὁ παχὺς ἢ ὁ ἄλλος ποὺ μιᾶ πολλὰ και κάμνει χειρονομίας.

Ὁ μῦθος δ'ηλοῖ :

!!!!!!

Τὰ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἐξακολουθοῦν πρὸς τὴν κυβέρνησιν διὰ τοὺς νέους φόρους.

Τοιούτων πιστοποιητικῶν ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην μόνον οἱ ὑπρέταί, αἱ πόρται και οἱ πρωθυπουργοὶ ἐν Ἑλλάδι.

Και ὁ δήμαρχος Φαρσάλων Ταξὶμ ἐφένδης συνεχάρη τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως. Τί τάξιμο ἀρά γε νὰ τοῦκαμε ;

Ὁ Βασιλεὺς ἤρχισε νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν δημοτικότητα.

Μετά τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν οἵτινες μεταχειρίζονται τοὺς στρατιώτας διὰ μανιάτας ἀχθοφόρους, ἔπρεπε νὰ λάβῃ και τὸ ναυτικὸν τὸ μέρος του.

Ἐπανήρχετο προχθὲς τὴν 1αν μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἐκ τοῦ χοροῦ ὃν εἶχε δώσει εἰς τὸ πλοῖον του ὁ ναύαρχος Τσιμπασῶφ ἢ Τσιμπουσῶφ, (διότι ἐπρόκειτο διὰ τσιμποῦσι), ὁ δὲ λιμενάρχης κ. Καρακατσάνης διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ παρέταξε δύο σειρὰς ναυτῶν κρατούντων φανάρια, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων νὰ διέλθῃ ὁ Βασιλεὺς ἀποβιβαζόμενος.

Ἀμα τοὺς εἶδεν ὁ Βασιλεὺς ὠργίσθη τόσο, ὥστε ἐνώπιον τῶν ναυτῶν και ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κ. λιμενάρχην εἶπε τοὺς ἀξιωματικῶν αὐτοῦ λόγους :

— Τί κομωδίας εἶνε αὐταῖς ποὺ μοῦ κάνεις ; Φανάρια θέλω ἐγώ ;

Οὔτε ἡμεῖς θὰ ἐλέγομεν περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ διὰ τοιαύτας γελοίας κολακείας.

Τὸν ἰδιόρρυθμον και ἰδιόγλωσσον και ἰδιόνοον Βουλευτὴν Τροϊζηνίας ἐγνωρίζομεν ὡς ἄνθρωπον εὐφυῆ.

τὴν λοιπὸν τὸν ἐνεπιστεύθη, εἰς μάτην τῷ ὀμίλησα τόσο μυστηριωδῶς, πρὸς ἀστεῖσμον τῷ ἔδωκα τὴν ναρκωτικὴν ἐκείνην κόκκιν, διὰ νὰ μεθύσῃ τοὺς ναύτας. Τὴν κόκκιν ἐκείνην τὴν τόσο ἐντέχνως κατασκευαζομένην ἐξ ὀπίου και ἄλλων ὑλῶν τὴν ὁποίαν ὀλίγοι πρὸ ἐμοῦ ἐγνωρίζον. Βεβαίως ὅστις τὸ μάθη, θὰ μὲ νομίσῃ τρελλὸν ἢ γελοῖον. Βεβαίως ὁ Μαῦρος θὰ μὲ περιφρονήσῃ. Νὰ μὲ περιφρονήσῃ εἰς Μαῦρος ! Δὲν εἶναι προτιμότερα ἢ ἀγχόνη ; Ἀγχόνη εἰς ὅλους τοὺς Βενετούς, ἀγχόνη εἰς ὅλους τοὺς εὐπατρίδας, ἀν ἀκουσθῇ ὅτι εὐπατρίδης και Βενετὸς ἀπεφάσισε και μετεμελήθη και ὅτι εἰς Μαῦρος τὸν περιεφρόνησε. Δὲν εἶναι καιρὸς σκέψεως. Ἐμπρός, ἔμπρός ! Δὲν πρέπει νὰ λάβω καιρὸν νὰ μετανοήσω !

Και ἐκρότησεν ἀνυπομότως τὰς χεῖρας.

— Μαῦρε ! Μαῦρε !

Ὁ Μιρχάν ἐνεφανίσθη.

— Λάβε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, κατεβίβασέ τον εἰς τὴν λέμβον και φέρε τον εἰς τὴν ξηρὰν. Ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τὴν κυρίαν.

Ὁ Μαῦρος ὑπήκουσε κατὰ γράμμα. Ἦρε τὸν Μούχραν μὲ τοὺς εὐρώστους αὐτοῦ βραχιόνας, τὸν ἔφερον ὡς βρέφος μέγχι τῆς λέμβου και ἤλασε πρὸς τὴν παραλίαν.

Ὁ δὲ Σανούτος ἔλαβε τὴν Αὐγούσταν, κοιμωμένην, μὲ φόβον τινὰ και μὲ τρεμούσας χεῖρας, και τὴν κατέκλινεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἣν εἶχε στρώσει ὁ Μαῦρος, κλίνης ἐφ' ἧς ἄλλοτε

ἐπὶ πολλὰς νύκτας ἐκοιμήθη ὁ ἀτυχῆς Μούχρας, ὅτε ἐξετέλει ἐκδρομὰς ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου.

Και ὡς ἀντίδοτον κατὰ τοῦ ἠθικοῦ καμάτου, ὅφ' οὐ εἶχε καταληφθῆ, μεταχειριζόμενος ὁ Βενετὸς τὸν φυσικὸν κόπον, μετέβη εἰς τὴν πύρραν και μὲ νευρικὴν δραστηριότητα και δύναμιν τριῶν ἀνδρῶν ἤρχισε νὰ ἀνεγκύη τὴν ἄγκυραν, τὴν μόνην ἐφ' ἧς ὄρμα ἢ γαλέρα. Οὔτε ἠθέλησε νὰ προσκαλέσῃ εἰς συνεργασίαν τοὺς δύο πρῆφην συναϊχμαλώτους του, οἵτινες μόνον ἐκοιμῶντο φυσικὸν ὕπνον, χωρὶς νὰ ἔχωσι ποτισθῆ ναρκωτικόν.

Ὁ Μαῦρος ἐπανῆλθε.

— Τὸν κατέκλινα εἰς τὴν ἄμμον, κύριε, εἶπε πρὸς τὸν Σανούτον.

— Και εἶναι ἀσφαλῆς, Μαῦρε ;

— Δὲν φοβεῖται τίποτε, κύριε.

— Πρόσεχε ἢ κεφαλὴ σου κινδυνεύει, Μαῦρε· δὲν θέλω νὰ πάθῃ κακόν.

— Σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ ἐξυπνήσῃ τὸ πρῶτ' ἐλαφρὸς ὡς στρουθίον.

— Καλά !

— Ἄλλ' ἀπὸ τῆς σήμερον εἰσθε ὀφειλέτης μου, κύριε, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

Ὁ Σανούτος ἐστέναξε και δὲν ἀπεκρίθη.

Ἦσαν τὴν ἄγκυραν ἐξυπνίσαν τοὺς δύο ναύτας, ἀνεπέτασαν τὰ ἱστία και ἡ γαλέρα ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος.